

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 1.

Ášter 1/2, 16 Áerven 2020

Tak se nÁim naÁitÁstÁ- trochu otepluje, uÁ¾ mÁime ve dne jen - 30 stupÁÁ C, ale poÁ™Áid jsme nejchladnÁjÁÁ- mÁ-sto territory. Snad uÁ¾ i nastartujeme auto, vÁera se to nepodaÁ™ilo, i kdyÁ¾ Kennedy zkouÁjel moÁ¾nÁ© i nemoÁ¾nÁ©. Nakonec odvezl Yean, celÁ½ nadÁjenÁ½ z narozenÁ- svÁ© druhÁ© dcery. Yean je knÁz, zdejÁjÁ- Christian Gospel. Jejich knÁÁ¾Á- s mohou Á¾enit, mÁ-t dÁti, a jsou to opravdu velice hodnÁ- lidÁ©. KdyÁ¾ jsem pÁ™ijela minule z nemocnice, vyÁerpÁina a zni pÁtidennÁ- cestÁ z Vancouveru do Dawsonu, vaÁ™mili pro nÁjs jÁ-dlo, posekali trÁjvu, pÁ™erostlou jak pole Á¾ita... a to ani nepatÁ™Á-me k jejich kostelu.

Asi

se divÁ-te, kdo a odkud tohle mÁ-Á¾e psÁit, kde je ono mÁ-sto, kde je obÁas jen minus tÁ™micet pod nulou (prÁ½ je tam obÁas aÁ¾ minus 45!)? LidÁ© ale Á¾ijÁ- v tÁch nejneuvÁÁ™itelnÁjÁch podmÁnkÁch, a vÁjude ÁEeÁjky a ÁEeÁji jsou. Jedna holka (no, uznÁjvÁjm, nenÁ-jÁ- uÁ¾ hodnÁ dluho sedmnÁct), se Á™Á-zenÁ-m osudu dostala aÁ¾ do kanadskÁ© provincie Yukon Territory, asi 300 km od severnÁ-ho polÁrnÁ-ho kruhu; je toho dÁkazem..

Á¾ije

tam od roku 1985, mÁj dvÁ dÁti, Mishu a Olina. (A oba kluci uÁ¾ takÁ© dÁjvno nejsou dÁti.) JejÁ- zÁ¾Áitky jsou vÁ-c neÁ¾ barvitÁ©, osud nelehkÁ½. Alena, jejÁ-Á¾ vyprÁjvÁnÁ- teÁ budeme spoleÁnÁ v nÁsledujÁ-cÁ-ch pokraÁovÁjnÁ-ch ÁÁ-st, nemÁj opravdu Á¾ivot vÁjednÁ plynoucÁ-

OstatnÁ, ona sama takÁ© nenÁ- a nebyla jen tak obyÁejnÁj Á¾enskÁj. Ale "teÁ uÁ¾ dÁjm zase slovo jÁ-â€"

VÁ¾dycky jsem milovala dobrodruÁ¾stvÁ-

a romantiku. Jezdila jsem na vandry, lezla po horÁich, snila a cestovala...teda v rÁjmcÁ-ch moÁ¾nosti. JelikoÁ¾ mÁ-j otec opustil republiku v dobÁ vÁjdy komunistÁ (stejnÁ se o mne ale nikdy nezajÁ-mal), tak jsem nemÁla nejmenÁjÁ- Ájanci se nÁkam dostat. Proto jsem aspoÁ procestovala stopem s kamarÁjzkou nÁkolikrÁit MaÁarsko, Rumunsko, Bulharsko.

Ale straÁjnÁ jsem chtÁla nÁco vÁ-c, dostat se nÁkam dÁj, chtÁla jsem se vypravit do HimÁlÁjÁ- na Nanga Parbat, chtÁla jsem do JiÁ¾nÁ- Ameriky na Machu Piccu, do AustrÁlie za klokany, na Yukon za romantikou severu... No, bylo mi jasnÁ©, Á¾e ta naÁje zemÁ mi moje romaticke pÁ™edstavy nesplÁuje, jenÁ¾e - pak jsem se zamilovala.

Ale nebyl to bohuÁ¾el pÁ™Á-liÁj ÁjÁ¾astnÁ½ vÁ½bÁr.

ZblÁjznila jsem se do Á¾enatÁ©ho muÁ¾e s dÁ-tÁtem. A byla to pÁ™esnÁ ta stejnÁj story, jakou najdete ve vÁjech pÁ™Á-ruÁkÁjch na toto tÁma... Byla jsem zamilovanÁj a neÁjÁ¾astnÁj. UrÁitÁ bohuÁ¾el taky sobeckÁj. (ZkouÁjenost, kterou jsem si zapamatovala na celÁ½ Á¾ivot.)

On mi asi ale opravdu nelhal o beznadÁjnosti svÁ©ho manÁ¾elstvÁ, ale to jsem nemohla tenkrÁit vÁdÁt. Situace vyvrcholila tÁ-m, Á¾e mi slÁ-bil, Á¾e spolu odjedeme na spoleÁnou dovolenou - a nakonec jel s nÁ-. DozvÁdÁla jsem se to asi 14 dnÁ- pÁ™ed odjezdem. Stala jsem najednou v ÁEedoku a ptala se, jestli nemajÁ- nÁjakÁ½ zÁjjezd, kamkoliv.

"No, mÁime tady jeden Tunis, nÁkdo ho odÁ™ekl, sdÁlila mi panÁ- v okÁ©nku.

Tunis, Tunis.. pÁ™emÁ½Ájlela jsem zoufale. JakÁ© je tam zÁ™Á-zenÁ-? Pro koho jsou? Pro AmeriÁany nebo pro Rusy?

To by ovÁjem nejspÁj tÁ© panÁ- za okÁ©nkem nepÁ™ipadalo jako vhodnÁj otÁjzka. PozdÁji, aÁ¾ jsem se seznÁjmila s nÁkolika Tunisany, jsem na tuhle otÁjzku dostÁvala podivnou odpovÁÁ. "No, jak kdy, jak se to zrovna hodÁ-..."

Okno se na mne zamrazilo a kleslo
hned vzhůru: "Tak dělejte si pokoj, máme taky jiný zákazník, jestli si to nevezmete,
tak si to vezme tenhle pán", a ukázala na muže, který pánovi se stejnou
otázkou jako já.

Chudák, pánovi asi ten chtěl
utáct? Nemohla jsem pánovi: "Pánovi, počkejte, já si zaběhnu do knihovny a
zjistím, jestli tam tedy pojedou nebo ne.. Musela jsem to risknout.

A stal se zrak. S cestovkou mne
tam pustili skoro bezproblémově, jen s dvěma pohovory, které je patrně
pánovi daly a uklidnily.

Odjela jsem v den, kdy ON se
vracel.

To vás, poplakala jsem si, ale něco se ve mně
zlomilo a já vzhůru, že tohle už dělat nechci. Nikdy už nechci jen čekát - čekát,
až si urve pár minut pro mne, má to pocit, že se mi hroutí celá svět To když
musel někde s manželkou, a nekl mi to vás.

Vzhůru jsem, že tebe je to prostě
tomuhle konec, že už nebudu na něj čekát ani se trápit, že tahle etapa máho
života se zavěsí. Zbylá je čas jsem strávila tím, že jsem prodala párku domu
otěmovi, vrátila knihu do knihovny, prostudovala kdejakou knihu o Tunise - aniž
bych se dozvěděla sebemenší odpověď na moji otázku: "Jak je politická
situace v Tunise?"

Mámá určitě vzhůru, že odjela jsem
navzdory, a pamatuji se na její slova: "Kdybych věděla, že se to tady
někdy změní, tak bych budu prosit, abys zůstala. Ale tady se to nezmění nikdy a
tak ti děkujeme, budiž!" Ubohý máma, netuší, že ne už se mi podaří dostat
zpátky, že už bude pár let mrtvý... ale komunisti že zmizí - je to rok
předtím...

Ale zpátky, do dnešního odjezdu.
Jela jsem do Prahy na letadlo. Prahu jako Bráňa moc neznám, ale najednou jsem
vněmala vjechno daleko ostřeji, proto že jsem si uvědomovala, že patrně už tuhle
zemi nikdy nevidám.

A pak jsem pánovi letěla do Tuniska.
Tunisko, země slunce jak se pánovi v pamfletech. Byla to hezká dovolená, pánovi
jsme do Monastiru, s několika dalšími holkami jsem chodily tančit, bavily jsme
se s mástami kluky, prostě byla jsem najednou nádherně volná. Ocitla jsem se v
docela jiném světě a nějak jsem nechápala ten pánovi rok.

Skamaržila jsem se s jedním
Tunisanem, studoval medicínu a byl to moc pánovi parádk. Z té doby si asi
nejvíc pamatuju, že zrovna na všech diskotekách letěla pánovi: "Don't
cry for me Argentina". Je to si vzpomínám, že jsem pánovi té pánovi nemohla
nikdy nebrečet. Je to jsem byla teprve na dovolené,
ale už se mi tolik stálo. Pánovi poslední den jsme odjeli do Tunisu do hotelu a
další den pro nás pánovi autobus, aby nás odvezl na letiště.

Někdy v našem životě pánovi
kniha ovaty a já jsem právě stála na jedné ze světch nejdelšího itáliech.
Někdo vzhůru, že já s nimi nepoletím. Je to dodnes si pamatuju, jak jsem stála
za zábradlím a dávala se na můj autobus, jak zavazovala dvě kufry.

Zavazoval je tak pomalu, tak strašně
pomalu, je to byl stáje čas vyběhnout a pánovi: "Počkejte, má, jste tady
zapomněli!", a vjechno by se vrátilo do starých kolejí, do bezpečí....

Ale já jsem to neudělala a tak se
autobus zavěšela a já už jen sledovala, jak odjíždějí. A nebylo co říct.

Byla jsem sama, v neznámém městě,
kde snědli lidé mluvili neznámou řečí a bylo mi dvacet let.

Alena,
Yukon